

Marc Winter – De overwegwachter (1975)

Z'n leven lang had hij op wacht gestaan
En steeds op tijd de bomen dichtgedaan
En 's nacht stond hij daar plichtsgetrouw alleen
De treinen raasden veilig langs hem heen

Hij woonde in een huisje aan het spoor
Geen dag dat hij z'n waakzaamheid verloor
Hij was daar als een baken voor de stad
Een taak waarvoor hij alles overhad

Op en neer en op en neer
De overwegwachter, hij is niet meer
Open dicht en open dicht
Zo deed hij daar jaren z'n plicht

Toen kwam een korte brief waarin hij las
Dat hij voortaan niet langer nodig was
Hij werd vervangen door een automaat
En zo stond hij toen plotseling op straat

Hij was te oud om nog wat nieuws te doen
En kreeg daarom vervroegd z'n klein pensioen
Hij kwijnde langzaam weg in stil verdriet
Want ach z'n werk vergeten kon hij niet

Maar elke dag stond hij toch weer aan 't spoor
Geen trein die hij nog uit 't oog verloor
Maar eens stond hij daar niet meer aan de baan
Die dag was hij toen zelf op reis gegaan

Hij was vertrokken voor z'n laatste reis
De laatste trein naar 't hemels paradijs
Waar steeds de spoorwegbomen opengaan
Voor hem die trouwe z'n plichten heeft gedaan